

The background of the entire cover is a photograph of a European-style village at night, covered in snow. A prominent church steeple rises from the center-left. Warm lights from windows and street lamps glow against the dark blue night sky, which is filled with soft, out-of-focus snowflakes. The scene is peaceful and festive.

NGUYỄN THỊ HOÀNG

Ngày mai
Giáng Sinh

Truyện ngắn

over water

NGÀY MAI GIÁNG SINH

Nguyễn Thị Hoàng

**VĂN số 168
15-12-1970**

ngày mai giáng sinh

nguyễn thị hoàng

Bìa: M.P

*Trình bày: **Muôn Phương***

Nguồn: Internet

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

ngày mai
giáng sinh

NGUYỄN THỊ HOÀNG

BÂY GIỜ LÀ BUỔI CHIỀU, BUỔI CHIỀU CUỐI CÙNG. THỊNH phân vân không biết phải ở lại, trở về, hay đi một nơi nào khác. Không biết làm gì hơn là loay hoay trong căn phòng rộng mênh mông với mùi thơm quen thuộc của máy lạnh và hoa hồng vàng, hút liên miên hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, mở rồi tắt máy nhạc, kéo màn cửa trông xuống phía dưới nhìn và không thấy gì hết, vào phòng tắm mở nước nóng và lạnh, không tắm đi trở ra nhắc điện thoại lên gọi một

người nào nhưng đầu kia chưa có tiếng trả lời đã vội vàng bỏ xuống.

Cùng một lúc Thịnh nghĩ đến nhiều thứ, nhớ đến nhiều điều nhưng không một hình ảnh nào đậu lại lâu trong trí. Thật ra thì Thịnh không biết mình muốn gì và phải làm gì. Sự mong muốn quá độ làm tuyệt vọng, cuối cùng cũng chỉ là sự chán nản mà thôi. Thịnh cũng không biết chắc là điều mình mong muốn cuối cùng có thực hay không bởi vì không phải thường xuyên mà thỉnh thoảng anh lại nghĩ đến đàn bà như nghĩ đến một vài hình ảnh nào mơ hồ trong chiêm bao. Thịnh cố dỗ dành an ủi dù sao chiêm bao cũng của riêng mình không một người nào có thể xóa mờ hay chiếm đoạt và chiêm bao hay hình bóng người đàn bà là điều độc nhất bây giờ anh có thể nghĩ đến trong khoảng không.

Buổi chiều, những người quen đã xuống phố. Họ sục sạo tìm kiếm mua sắm những đồ đặc hay thú vui bên ngoài. Trời đã mưa như buổi chiều nào trời đã mưa ở Đài Bắc. Nhưng bây giờ Thịnh không còn nghe âm vang nào kêu gọi hồn mình trong tiếng mưa rơi, không còn cảm thấy gì hết khi nhìn qua cửa kính những giọt nước nặng và dài nhỏ xuống mờ hồ. Anh chỉ muốn một điều độc nhất là trở về đó, căn phòng màu xanh với sàn trải thảm nhung đỏ, cửa kính trong suốt với những tấm màn trắng mỏng chập chờn nhắc ống điện thoại trắng lên quay một vòng số quen thuộc mỉm cười và gọi tên người đàn bà để nghe tiếng nàng đầu đường dây kia dịu dàng nói một câu vu vơ nào đó. Nàng sẽ hỏi anh đang làm gì, bao giờ anh đi, tối hôm qua anh có vui hay không, mình có thể đi với nhau ra ngoài phố, những câu không diễn tả một ý nghĩa nào không chứa đựng một hứa hẹn âm

thâm nào nhưng giữa hai người hình như có một thứ tiếng nói bằng im lặng không bao giờ nói ra với nhau như đang trá hình với một thứ ngôn ngữ, và hình thức nào đó để che giấu niềm hoan lạc mênh mông trước mặt người khác và với chính mình. Niềm hoan lạc âm thầm và dịu dàng như một thứ của cải riêng tư họ nhận từ nhau và cho nhau trong một trao đổi vô tội và kỳ diệu.

Thịnh nghĩ chính điều đó làm mình nghĩ đến nàng lâu dài và triền miên bởi vì từ bao nhiêu năm nay Thịnh không hề nghĩ đến một người nào đứng ra là không một hình ảnh hay một cơ hội nào gọi lên trong lòng Thịnh chút xao xuyến mơ hồ của những ngày xưa gặp gỡ.

Hình như Thịnh đã chết đi từ lâu mười năm hay hai mươi năm từ trước và giọng người đàn bà xa lạ từ đằng kia dây điện

thoại đã đánh thức Thịnh từ dưới đáy mồ dịu dàng mời mọc Thịnh trở về đời sống đầm ấm trên kia. Hoặc vì bất cứ một là thăm kín nào đó tất nhiên từ người đàn bà xa lạ kia mà Thịnh không muốn tìm hiểu đã biến anh từ xác chết trở thành người sống. Điều đó làm anh nghĩ đến người đàn bà như nghĩ một phép nhiệm mầu và chính vì là phép nhiệm mầu cho nên anh đã cảm thấy quá bơ vơ trong không khí huyền hoặc và xa vời của những ngày bất ngờ vừa qua.

Bây giờ thì không còn gì hết ngoài bóng dáng người đàn bà đang lu mờ dần trong trí nhớ Thịnh cho đến một lúc nào đó trí nhớ kia cũng chỉ là khoảng không trắng xóa và Thịnh lại trở về trong đáy mồ lạnh lẽo của tháng ngày cô đơn trước.

Đôi khi trong đêm Thịnh thức dậy lắng nghe. Hình như tiếng chuông đang reo lên ngoài cửa. Hình như tiếng một người nào

đang gọi tên anh. Hình như một bàn tay dịu dàng ma quái nào làm lung lay ống điện thoại và Thịnh cảm thấy như mình vừa mất đi một dịp may giây phút trong trùng trùng điệp điệp thời gian của đời người để nói chuyện với nàng một lần bất cứ một lời nào chỉ một lần cuối cùng rồi thôi. Cảm tưởng sẽ không bao giờ gặp lại nàng lần thứ hai trong đời làm cho Thịnh băn khoăn và hối tiếc đã bỏ phứt những ngày hồng xôn xao ghé qua Đài Bắc. Lẽ ra Thịnh đã đưa nàng đi một vòng đầu đó ngoài trời, ăn cơm tối với nàng ở một nhà hàng xa lạ nào đó, nhảy với nàng một bản nhạc, hay ít nhất gặp nhau một lần cho đúng và đủ ý nghĩa của một lần hẹn hò và gặp gỡ.

Nhưng không, không điều gì xảy ra ngoài những thoáng bắt gặp xôn xao của hai mắt nhìn nhau trong đám đông, tình cờ chung nhau lên xuống một đường thang máy để cuối cùng như thường lệ mỗi người

yên lặng về tầng và phòng riêng của mình như những người hoàn toàn xa lạ và cách biệt nhau.

Mà họ cũng đã là người xa lạ và cách biệt nhau hoàn toàn rồi còn gì. Sự xa cách ở ngay trong chính định mệnh của nàng hay trong chính tâm hồn lạnh nhạt của anh. Mọi điều về nàng anh chỉ linh cảm và đoán biết. Người đàn bà đã từ chối không đối nói với anh điều gì về mình. Nàng nói biết hay không biết về nhau cuối cùng rồi không ai nhìn thấy ai lần nữa đâu. Thịnh đã trả lời chính vì thế ta phải biết nhau để khi mỗi người một nơi có thể sống đời sống của nhau trong xa cách. Nàng nói mọi sự đều vô ích ngay từ đầu mình gặp nhau. Thịnh cố cãi rồi em sẽ thấy trong trí nhớ mọi điều sẽ không vô ích như ta nghĩ bây giờ. Nàng nói thà nghĩ đến sự vô ích không có thực còn hơn nhắc tới một niềm tuyệt vọng có thực. Tại sao. Đừng bắt em nói ra những

điều không thể nói. Khi Thịnh bắt đầu cảm thấy hiểu được điều gì về nàng thi chuyển bay đã bỏ lại mây trời phía dưới.

Và bây giờ.

Buổi chiều, trong cơn mưa Thịnh đã ra phố tưởng sẽ tìm thấy một niềm vui bất ngờ nào có thể mờ xóa bóng hình người đàn bà trong trí nhớ. Một tờ báo quen gửi lại cho Thịnh một cô phóng viên đi theo dẫn đường. Cô ta nói rất kém tiếng Anh và tiếng Pháp mà Thịnh thì không thể nói tiếng Đại Hàn cho nên hai người đã phải trò chuyện với nhau bằng cách chỉ trỏ lung tung ngoài phố. Đó là một cô gái thấp lùn xấu xí với hai con mắt chuột nhỏ choắt và hai bắp chân mập tròn thô và cứng lăm tấm những giọt đất bùn bắn thiêu. Bề ngoài của cô ta làm Thịnh bỗng dưng giận dữ vô cớ. Đối với Thịnh tất cả cái gì không gây mỹ cảm cũng làm cho anh chán ghét bất thần như thế.

Cuối cùng Thịnh đuổi cô ta đi để được một mình nhưng cô ta không chịu, cứ đi cách khoảng xa và theo dõi. Thịnh loay hoay đi hết phố này sang phố khác tìm không thấy một quán cà phê, một tiệm ăn nào. Đói lạnh chán nản buồn rầu Thịnh đâm ra bực mình đến nỗi chỉ chờ cô ta không trả lời một câu hỏi nào đó của mình là lớn tiếng gây gổ và nhào lên một chiếc taxi trống bảo chạy về khách sạn. Anh đi vào phòng khách hấp tấp và ướt át như một người điên không thềm trả lời bất cứ một câu hỏi nào của những người quen biết ra vào. Thịnh thấy mình đang nổi cơn điên ước mong một điều gì bất ngờ làm dịu lắng tâm hồn mình.

Anh vào phòng giải khát gọi một cốc cà phê, đốt một điếu thuốc và ngồi cố không suy nghĩ gì hết.

Bỗng dưng Thịnh cảm thấy một nỗi mệt mỏi khủng khiếp đang xâm chiếm khắp cơ thể mình như anh đang đau khắp tâm hồn thể xác vì một thứ bệnh kỳ dị không bao giờ chữa khỏi.

Thịnh mơ hồ cảm thấy hình như mọi sự bắt đầu từ ý nghĩ không bao giờ còn gặp lại người đàn bà xa lạ. Không bao giờ còn trở về một phút giây nào nữa trong căn phòng khách sạn lộng lẫy bên kia. Không bao giờ được nghe dù chỉ là bằng đường dây điện thoại tiếng nói của nàng bất ngờ gọi lên âm. hưởng thao thức và mộng lung của một thời gian đẹp nhất đời người.

Thịnh uống hết chén cà phê, hình như lần đầu tiên trong đời Thịnh uống cà phê mà không chừa lại phân nửa như thường lệ. Thịnh muốn uống cho hết chất mật đắng của kỷ niệm còn gần gũi hơn nhưng đã suốt đời xa vời thăm thẳm. Anh tự tại sao mình

có thể tuyệt vọng vô lý như thế. Chỉ một cái vé, chỉ vài giờ bay. Và rồi nhắc máy lên gọi số điện thoại, và sau đó..., nhưng Thịnh không thể làm như thế bao giờ nữa. Bảy giờ từ Đài Nam trở về có lẽ nàng đang giữ lại căn phòng cũ, trải qua một đêm hay hai đêm, một mình trước khi trở về nhà, với ai và ở đâu không bao giờ Thịnh được biết đến. Thịnh chỉ biết mỗi một điều là ngay bây giờ, chiều nay lên máy bay trở về đó quay điện thoại là hai người sẽ gặp nhau lần cuối cùng còn kịp.

Nhưng ngày mai, ngày mai là mất tất suốt đời không còn hy vọng vào một sự bất ngờ nào của chính mình hay của định mệnh mỗi người. Thịnh cũng không thể hiểu tại sao mình lại không về đó. Không có điều gì ngăn cản Thịnh được hết cũng như không một kẻ nào giam giữ được người đàn bà khi người đàn bà đã tìm thấy hay trở về với tình yêu. Hình như Thịnh sợ. Đời đã bắt

ngờ đẹp lại một phút giây nào đó. Một vẻ đẹp chỉ có thể đẹp thực sự và lâu dài trong một giới hạn định mệnh nào đó thôi. Thịnh không thể kéo dài tìm lại bằng một cố gắng hay cưỡng ép nào đó. Đúng ra là Thịnh sợ mất đi vẻ đẹp vừa tìm thấy. Sợ mất đi nếu tìm thấy lại được cùng lúc với ý muốn tìm thấy lại vẻ đẹp đó làm cho Thịnh bứt rứt đau đớn lạ lùng đến nỗi đâm ra hằn học với tất cả mọi người xung quanh và chán ghét những phút giây có thể tuyệt vời hiện tại.

Cuối cùng rồi quyết định không bao giờ trở về tìm gặp người đàn bà làm cho Thịnh rã rời trong một niềm tuyệt vọng không nguôi ngoai. Thịnh vào thang máy bấm nút số 7 trở về phòng mình. Cánh cửa tự động mở ra và đóng lại yên lặng lạnh lẽo. Vẫn là căn phòng lộng lẫy với màn trắng và thảm đỏ, những khung cửa kính mở xuống đường vừa thấp sáng đèn. Thịnh nghe tất cả nỗi xa vắng mênh mông lúa vào

tâm hồn cùng lúc với hình ảnh của quá khứ và tương lai nhập nhòa trộn lẫn biểu hiện không ngừng như khúc dạo của một bản đàn định mệnh. Thịnh buông người xuống giường và như trong cơn mê anh với tay lấy ống điện thoại quay một vòng số. Những con số bây giờ chấp nối vô nghĩa không diễn tả điều gì không hướng tới người nào. Bỗng dưng Thịnh cảm thấy sung sướng lạ lùng vừa nhận ra ở chính mình một điều vừa quen thuộc vừa mới mẻ, mình đang yêu và si. Đầu dây kia có tiếng người vọng lại.

– Ai đó?

– Tôi.

– Tôi là ai ?

– Tôi là tôi.

Thịnh gác máy lại chỗ cũ úp mặt xuống gối. Chao lộn trong trí nhớ Thịnh bây

giờ màu nắng vàng rực rỡ của buổi chiều đi xuống Yển-tử-oa. Màu nắng cũng vàng như áo người đàn bà ngày hôm đó.

– Anh làm gì hôm qua.

Nàng hỏi khi cúi mình bên cạnh tránh một giọt nước rơi từ trần động đá.

– Nghĩ đến em, Thịnh trả lời.

– Em không tin, nàng nói.

– Đúng rồi, em không tin bởi vì chính trời cũng không thể tin được điều đó.

– Vậy ra trời vẫn hơn em hay sao?

– Không, trời không hơn em nhưng bây giờ em xa hơn trời.

Mỗi lần gặp nhau tình cờ họ chỉ nói và trả lời với nhau vẫn vờ như thế. Bây giờ từ Đài Nam trở về có lẽ nàng đi tìm một phòng làm tóc nào đó, trang điểm lại nhan sắc,

thay một cái áo khác, xuống tầng thứ nhất, vào nhà hàng ăn, tìm một cái bàn trống, cái bàn vuông nhỏ phủ khăn trắng với bình thủy tinh nhỏ cắm một bông cúc vàng hay đoá hồng nhung đỏ thắm, gọi một tách cà phê pha vào một ti sữa tươi, không bao giờ bỏ đường, không bao giờ với một chất ngọt nào, khuấy thật nhẹ như sợ làm vỡ tan một chứa đựng một mong manh nào dưới đây, nhấp một ngụm cà phê thật đắng và nóng, những ngón tay thon màu hồng vẫn ủ kín trong găng tay bằng lưới mỏng màu đen, nhìn ra vườn hoa, đình thủy tạ với nóc và cột sơn màu đỏ chói, với những hòn giả sơn không lồ bên con suối nhỏ chảy qua những bụi bờ lúp xúp từng bách niên và trắc bá diệp trồng trong những chậu sứ chậu sành sắc sỡ kê từ thềm cao xuống sân thấp men theo những lối đi khảm cẩm thạch trắng giữa những bờ cỏ nhung non. Em đang nghĩ gì đến ngày mai hay hôm qua, đến tôi

hay đến một người nào khác, đến sự tràn đầy làm rộn ngợp hay khoảng trống không làm buồn rầu. Bây giờ em mặc áo màu vàng như hôm kia đi về Hoa Liên chiều nắng hay em đang mặc áo màu đỏ như ngày tiếp tân trên điện Dương Minh Sơn, bây giờ tóc em đang vấn cao kiêu hãnh và sang cả hay buông xõa trễ tràng và lười biếng, bây giờ em đang hút điếu thuốc thứ nhất hay là điếu thuốc thứ hai mươi để trở lên phòng mệt nhoài và lười biếng nằm chết hàng giờ trong bồn tắm nước nóng.

Thịnh choàng tỉnh dậy vì tiếng chuông gọi cửa bên ngoài. Người bồi phòng hỏi xin lỗi hình như ông cần gọi một người đấm bóp. Thịnh cười tôi không bao giờ gọi một người đấm bóp, tôi mỗi trong này, Thịnh chỉ vào đầu mình. Người bồi phòng xin lỗi và lễ phép quay ra.

Cảnh cửa đóng lại, Thịnh trở vào và tiếp tục những ý nghĩ về người đàn bà. Thịnh nghĩ không bao giờ gặp lại người đàn bà lần nữa nhưng từ đây mãi mãi Thịnh còn tìm thấy nàng trong khắp trí nhớ mình bao giờ và ở đâu. Thịnh tự hứa với mình và với nàng xa cách như thế. Thịnh cũng biết mình đại khờ và ngu xuẩn sống với một hình bóng như thế qua khắp đời mình. Nhưng chính điều đó làm cho đời sống còn đẹp trong những góc xó tối tăm nhất và anh không thể tiếp tục một phút giây nào của đời sống mà không còn cảm nhận một vẻ đẹp nào từ bên ngoài hay ở chính bên trong mình dù đôi khi mơ hồ hiểu rằng chính vẻ đẹp tìm thấy cũng sẽ dẫn đưa mình tới sự chết. Dù sao đó cũng chỉ làm sự quân bình tương đối như thứ trang sức phỉnh phờ cho bề ngoài của người đàn bà xấu xí mà thôi. Thịnh cũng đã nghĩ hình như mình cố tạo nhiều thứ hào quang ảo

tưởng quanh người đàn bà xa lạ, sự gặp gỡ tình cờ kỳ diệu giữa hai người, bởi vì thực ra điều đó có thể có bất kỳ ở đâu, có thể xảy ra cho bất cứ người nào không cần gì phải là nhan sắc của người đàn bà kia và vẻ đẹp của tâm hồn mình.

Thịnh chợt nhận ra mình đã chết đi từ mấy hôm nay trong căn phòng lạnh lẽo này và bây giờ phải bắt đầu lại một cái gì đó trở về với chính mình đúng là một hành khách phiêu du. Tại cho ta đã chịu đựng đời sống quá nhiều mà không bao giờ nghĩ đến việc thưởng thức hương vị của đời sống đó dù nhạt nhẽo và mong manh đến chừng nào. Thịnh chợt nhớ đến những bài phóng sự sẽ phải viết cho tờ báo, đến những công việc nhàm chán và buồn bực ở quê nhà. Quả tình là Thịnh quá hoang mang không biết mình đang cố thử đi qua đời như một người khách nhàn du muốn thưởng thức tất cả mọi vẻ đẹp của đời sống đó hay chính

mình đang phiêu lưu vào những đổi thay và mới lạ để tìm một chút lãng quên nào đó. Người đàn bà Thịnh tưởng đã quên đi. Nhưng người đàn bà ở lại, quá lâu dài quá ngập tràn trong trí nhớ. Hình như điều đó làm cho Thịnh trở nên xa vắng giữa đám đông, lạnh lùng với tất cả mọi liên hệ và khước từ tất cả mọi gọi mời của hiện tại. Thịnh lan man suy nghĩ và tưởng tượng đến sự sung sướng có thể có của người đàn bà nếu tình cờ Thịnh trở về đó với nàng. Lần này thì nhất định anh sẽ cùng với em đi xuống phố khuya, sẽ cùng với em đi dạo chơi dưới một khoảng trời gió xa nào đó, sẽ... Thịnh bồi hồi và chóng mặt với nhiều tưởng tượng quay lốc về mình và người đàn bà khi gặp lại. Ta đã bảo không bao giờ còn gặp lại người đàn bà, Thịnh lần thần tự nhủ và cảm thấy xót xa với quyết định cuối cùng của mình.

Hình như bên ngoài tiếng chuông gọi cửa lại reo lên. Thịnh nhớ tới người bồi và những câu hỏi lăm của hắn. Một người đấm bóp. Bỗng dưng anh cảm thấy mọi mê thật sự. Thịnh nghĩ sa bữa ăn một mình như thường lệ, có lẽ mình nên gọi một người đấm bóp để dỗ dành giấc ngủ. Cho giấc ngủ sẽ ngập tràn chiêm bao. Cho chiêm bao sẽ ngập tràn hình bóng người đàn bà.

* * *

Hình như Thịnh đã ngủ được một giấc ngắn. Và mơ thấy người đàn bà áo vàng trong chiêm bao. Họ lại rủ nhau xuống hàng tầng thứ nhất ăn điểm tâm. Bánh mì nướng và trứng omelet spanish. Nàng nói, mọi điều rồi sẽ là giấc mơ thôi, và Thịnh cũng cười buồn như giấc mơ thôi và sẽ còn mãi mãi trong trí nhớ. Anh có nghĩ đến em không, nàng hỏi. Thịnh thoáng, Thịnh trả

lời chân thành. Hình như nàng thoáng cau mày. Đối với đàn bà phải dùng những chữ luôn luôn, thường xuyên, mãi mãi. Nhưng Thịnh vẫn nghĩ đến sự thờ ơ lạnh lẽo của mình hơn. Thịnh thoáng đã là quá rồi. Bởi vì nhiều lúc đến hàng năm, Thịnh không hề nghĩ đến một người nào khác ngoài chính mình.

Bên ngoài chiều như đã xám. Ánh sáng đục nhạt khỏa xuống những lớp cửa kính buồn phiền. Tiếng nhạc mơ hồ đâu đó không rõ hướng. Nhạc nhẹ, dài và lững lờ như khói thuốc mỏng lung bay lên. Cơn mưa buổi chiều thấm vào khắp xương tủy khi Thịnh trở mình. Hãy thử tìm một cảm giác khoan khoái, dễ chịu, Thịnh với tay lên ống điện thoại trắng, quay số. Mấy phút sau là tiếng chuông cửa reo nhỏ. Cánh cửa đã không khóa trước giấc ngủ vật vờ cô liêu. Và Thịnh nói, vào đi.

Cánh cửa đẩy nhẹ, và một bóng trắng lên vào.

– Thưa ông, tôi là người được gọi tới thăm bóp.

Thịnh đứng dậy, tiến ra cửa. Bỗng dừng Thịnh lúng túng không biết phải đối đãi, những cử chỉ đầu tiên, ra sao với người mới vào. Anh ngạc nhiên theo dõi từng cử động nhẹ nhàng rón rén của người con gái Đại Hàn. Nàng như bơi trong khoảng trống đầy hơi sương tỏa và khói lan. Không gian như bốc lên một mùi hương dịu nhẹ, ấm áp quanh nàng. Trên đôi môi hồng mỏng manh, Thịnh ngẩn ngơ nhận ra một nụ cười thật dịu. Khuôn mặt người con gái, như tươi vui khoảng từ mũi trở xuống cảm và ưu phiền thăm lặng khoảng mắt tóc bên trên, với một chiếc kính đen thật rộng: Nàng lần hai tay vào khoảng không, và đi nhẹ như bơi về phía giường.

Thịnh bỗng có cảm tưởng kỳ lạ là mình đang chạy đến một vùng thình không hoang vắng nào trên trời cao khi nằm sắp xuống mặt nệm và lắng nghe rộn ngợp phủ trùm xuống sống lưng áo mỏng.

Giọng người con gái nhỏ, an phận, phảng phất một nỗi gì thương tâm và đằm thắm:

- Ông không cởi áo ra sao?
- Tôi lạnh. Cô có lạnh hay không.
- Dạ không, em quen rồi, những phòng máy lạnh thế này.
- À, Ngày nào cô cũng làm việc.
- Dạ, em đến đây từ một giờ trưa, và làm cho đến một giờ khuya mới được về nhà.
- Có nhiều người như cô không trong khách sạn.

– Dạ, chừng mười người, thay phiên nhau, và được gọi theo số. Em số chín, và tên em là Ying.

Nàng vừa nói vừa chỉ dấu tên thêu trên ngực áo trắng.

– Ông thích em đấm mạnh hay nhẹ.

– Sao cũng được.

– Em phải hỏi để chịu khách. Có người xoa mạnh sợ đau xương. Có người lại không ưa nhẹ tay, không hết mỗi được. Thôi thì em làm cho ông những gì em thường làm vậy.

Thịnh xoay mặt lên trên cánh tay nhìn lại. Người con gái tháo chiếc hài trắng. Hai bàn chân nhỏ nhắn được bọc kín trong đôi vớ ngắn màu da hồng nhấc lên và xếp lại trên nệm giường, thật rón rén và dịu dàng. Rồi nàng kéo vạt áo trắng phủ kín hai khoảng đùi trần da hồng non, đôi môi vẫn

tươi cười dưới vầng mắt kính đen âm u, rướn mình lên trên lưng Thịnh, lùa những ngón tay lên phía gáy anh, bắt đầu xoa bóp.

– Ông nhiều xương quá.

– Những người khác thì sao.

– Phần nhiều mập béo, và to lớn. Ông là người Mỹ.

– Không, Việt Nam.

– Em chưa bao giờ gặp người Việt Nam nào. Vậy người Việt Nam nhiều xương à.

– Không hẳn.

– Em không hiểu sao cả.

Thịnh nói bằng quơ:

– Không phải người Việt nam nhiều xương. Nhưng nhiều xương trong người Việt Nam.

– Người Việt nam khó hiểu.

– Cũng không hẳn.

Người con gái xoa nắn xuống hết sống lưng, bắt qua vai và cánh tay Thịnh, rồi xuống hai chân. Mỗi khi xong phía này, nàng luôn tay nhắc người Thịnh lật qua bên phía kia để xoa bóp. Nàng làm việc tỉ mỉ, cẩn thận, như người bán mía róc thận trọng những lớp ngoài của những cây nhiều mắt.

– Cô có thể lên thang máy một mình.

– Họ dẫn đường, nhưng vào trong phòng thì em quen, phòng nào cũng giống nhau, dễ nhận ra chỗ để bàn ghế giường tủ.

– Một giờ khuya, làm sao cô về nhà?

– Nhà gần, lần theo vỉa hè, em có thể đi bộ, thỉnh thoảng xe khách sạn chở về nhưng rất hiếm.

– Cô ở với ba má.

– Em không có ba má.

– Với anh chị.

– Cũng không có anh chị, có một người chị, nhưng vợ chồng người chị, xa lắm, dưới Pusan.

– Vậy cô ở với ai.

– Một mình, sau lều nhỏ của một người bán hàng.

– Không nhìn thấy gì, làm sao cô tự lo lấy mọi việc.

– Được chứ. Em làm cơm, khâu vá. Em cũng có thể lo cho người khác được, nhưng không bao giờ có người khác để lo. Mà sao ông để ý tới những điều đó, em xoa bóp thế này, ông có vừa ý không.

– Có chứ, cô thật khéo tay, và thật... dễ thương

Thịnh nói, thành thật, và nhìn hai bím tóc lủng lẳng trên vai cô gái. Không hiểu nàng nghĩ và thấy gì trong hai vực thăm mắt mà kia. Một vũng tối muôn đời lạnh lẽo. Và những căn phòng đóng kín. Với những người khách lạ.

– Có lúc nào khách xử tệ với cô không.

– Là sao.

– Nghĩa là... như một người say rượu chẳng hạn.

– Không, nếu có gì khác, em chụp điện thoại gọi xuống, dưới kia họ sẽ tới cứu mà.

– Có lần nào chưa.

– Đó là họ dặn. Chưa. Ai lại xử tệ với hạng mù lòa. Vả lại, các ông...

Hình như mặt nàng ửng hồng sau câu nói nửa vời.

– Cô có đi Pusan không.

– Mỗi năm một lần. Nhưng về đó, buồn lắm lắm.

Mặt nàng như chìm trong một vầng mây tối.

– Không ai dám đi vào rừng lửa cháy hai lần. Em sợ lắm.

– Cái gì.

– Rừng lửa. Cả một rừng lửa cháy, và khi em chạy được ra ngoài thì hai mắt không còn thấy mọi vật được nữa.

– Rừng cháy a, tại sao.

– Thôi xin ông, ông đừng hỏi. Em xoa bóp này này, ông có vừa ý không.

– Có, tôi vừa ý. Và nếu còn ở lại, ngày mai tôi lại gọi cô nữa.

Nàng mừng rỡ tíu tít:

– Có chắc không, mai, em không làm việc cho ai khác, họ sẽ trừ lương, nhưng em sẽ ở không và chờ phòng ông gọi thôi. Mai ông sẽ gọi em nữa. Ông tốt quá, ông tử tế quá. Em chưa ai gặp ai tử tế như ông.

– Tại sao lại không làm cho những người khác.

Giọng cô gái bỗng khác đi :

– Em cũng không biết nữa. Nhưng mà... mai ông sẽ gọi em lần nữa, trước khi ông đi. Mà chừng nào ông đi.

– Ngày kia, nhưng không chắc lắm.

Tưởng là một giờ được xoa nắn khắp người, sẽ cảm thấy dễ chịu và khuây nguôi những buồn phiền vô cớ trong lòng, Thịnh

đã đánh đổi lấy thời gian ngắn ngủi với tám trăm đồng won. Bây giờ thì mọi điều trái ngược lại. Thịnh tưởng sẽ gặp một cô gái hồng hào, khỏe mạnh, vui vẻ, làm việc và chuyện trò nhanh nhẩu, giản dị. Nhưng mà một cô gái mù lòa, mảnh dẻ, dịu dàng hiền hậu đến đáng thương như thế. Có gì nơi cô gái làm cho Thịnh bứt rứt không yên. Thịnh muốn thu ngắn thời gian làm việc của cô ta, mặc dù khoản tiền tám trăm vẫn không thay đổi.

– Thôi được rồi, cô.

– Chưa xong mà, chưa đủ một giờ.

– Tôi hết mồi rồi.

– Không được, chưa đủ một giờ, em làm chưa xong là chưa đủ một giờ.

Thịnh đành nằm yên, bắn khoản, không cảm thấy một chút thoải mái nào như đã nghĩ.

Vẻ nhẫn nhục, đầm thắm và chịu đựng quá mức của cô gái làm Thịnh không yên lòng.

– Tại sao rừng lại cháy.

– Ông lại hỏi. Thôi em nói ra cũng được, như em đã nói ra với trời. Rừng cháy vì nhà em cháy. Nhà em giữa rừng.

– À, tai nạn hỏa hoạn.

– Không phải, chị em đốt nhà ấy mà.

– Sao thế, cô ta điên.

– Gần thế.

– Lúc nhà cháy sao không chạy ra ngoài.

– Em bị trói tay chân vào cột giường.

– Thế khi bị trói, sao cô không chống lại.

– Em vừa đau dậy, yếu lả ấy mà.

– Bà chị trói và định giết cô.

Cô gái ngừng tay, ngẩng lên như nghe ngóng điều gì xa xăm.

– Sao ông biết.

– Thì cô ta đốt nhà.

– Dạ. May là chưa chết cháy.

– Có người cứu.

– Dạ, anh ấy cứu.

– Ai. Người yêu của cô à.

– Dạ, gần gần như thế, và là chồng bà chị. Không, em quên, lúc đó họ chưa là vợ chồng. Bây giờ thì họ nhiều con với nhau.

Thịnh thở dài:

– Cô cũng còn về thăm họ.

– Em thăm lại em thời còn nhỏ thì đúng

hơn. Dù sao vẫn chốn cũ và thỉnh thoảng
lần mò về dù không còn nhìn thấy ngoài
ngọn lửa đen, cuối cùng, ngày cuối cùng
còn thấy được trời.

– Thật buồn, cô có oán trách không.

– Bây giờ thì không.

– Tại sao.

– Em không biết. Em mù mắt, nhưng
từ đó, em thấy những điều khác nơi em,
những điều trước kia em chưa bao giờ thấy.

Thịnh gỡ tay cô gái, ngồi dậy:

– Thôi xong rồi. Tôi tiếc không ở lại lâu
nghe chuyện cô.

– Ông không ở lại quá ngày mai a.
Nhưng ngày mai, cũng còn được, Giáng
sinh mà, ở đây cũng chẳng có gì vui đâu.
Vả lại, ngày mai là Giáng sinh, với ông thì
khác, chắc gì ông lại gọi em.

– Tôi sẽ gọi.

Thịnh nói, nhưng lòng bàng hoàng nhận ra mai là ngày Giáng sinh. Anh nhắm mắt. Một thoáng nhớ gọt ngang trái tim phiền muộn lâu ngày. Hay là tôi về lại với em, Thịnh nói thầm và mình sẽ đền bù lại những phút giây thiếu sót lãng phí, em có bằng lòng.

Cô gái đứng lên, xỏ chân vào đôi hài trắng nhẹ, vuốt mái tóc và sửa lại nếp áo, rồi quơ tay lên mặt bàn đầu giường lấy cái ví nhỏ đã để lúc mới vào, nhắc ống điện thoại lên, nói một tràng tiếng Đại Hàn liên miên và gác ống lại. Thịnh đếm tám trăm won trao tận tay cô ta và nói mà không có một ý nghĩ nào về điều mình nói:

– Chiều mai tôi sẽ gọi cô nữa, tôi nhớ, tên cô là Ying

Người bồi của khách sạn đã lên tới ngoài cửa để dẫn cô gái xuống. Thấy cô gái đi như bơi trong không khí từ giường đến phòng ngoài, Thịnh nâng cánh tay cô ta, dẫn cô ra cửa. Cô ta cười, mặt rạng rỡ trong một nỗi vui nào thâm kín lạ lùng.

– Ông tử tế quá. Em sung sướng quá.

Giọng cô ta nghen lại trong một niềm vui mênh mang, nào người khác cũng có thể cảm nhận thấy rõ ràng dù thờ ở cách mấy.

Thịnh nói trước khi đóng cánh cửa phòng:

– Tôi sẽ ở lại ngày mai, và khoảng tám giờ sẽ gọi cô.

Khoảng tám giờ tôi sẽ gọi cô, cô gái lẩm nhẩm, và định quay lại hỏi điều gì, nhưng nàng thấy quả là mình không đủ cun đảm và tư cách, dù người khách có dễ dàng và

hiền từ bao nhiêu, tên của người lạ. Nàng nhớ lại số phòng của người khách, như nhớ tới một nơi hẹn hò huyền diệu của đời người, và nàng thấy như trong rừng lửa đen xưa ánh lên một vết hồng rạng rỡ.

* * *

Đối với Thịnh, thời gian chỉ là một cõi lưu đày nếu không còn hồi tưởng. Cho nên giữa đám đông hiện tại Thịnh đã bơ phờ và giữa những huyền ảo vui chơi của kẻ khác anh vẫn là người lạnh lùng xa vắng nhất. Nhớ lại là một điều vô ích, và cũng chẳng diễn tả được gì. Vậy mà Thịnh vẫn nhớ, triền miên, y như sống là vọng hướng về một cõi nào xa và ngoài đời mình đang đi qua. Một người bạn đã nói, tại sao anh chỉ nghĩ tới mình. Thịnh nói, bởi vì bây giờ nghĩ đến những thứ khác đều vô ích, không làm được gì đâu có thừa thiện chí

hay sáng kiến, không ai để cho mình làm gì đâu. Người bạn nước khác nói, nếu cứ nghĩ như anh, chiến tranh sẽ không bao giờ chấm dứt. Thịnh cười chua chát, nếu người ta cứ đối đãi với nhau như thế, đúng ra là chiến tranh chẳng bao giờ chấm dứt. Cho nên tôi thà là đi ra ngoài lề đường. Hình như không ai hiểu ai hết. Và Thịnh lại đắm chìm vào khung cảnh hắt hiu và lộng lẫy hai bên đường. Cả đến sự đổi đời cũng vô nghĩa. Anh ngồi trong xe yên lặng như mọc rễ từ nghìn năm gió mát. Những ruộng xanh, núi tím, suối khe rục rờ lùi lại sau ô cửa kính. Trời như dâng cao lên mãi trên cõi nào thình lặn vô cùng. Một vài mái nhà đỏ chói rục rờ nhô lên sau một vầng cây xanh ngắt. Không bao giờ Thịnh có thể tìm thấy một nét màu tương tự trong hồn mình, trừ bóng áo vàng đã mất hút của người đàn bà chiều nắng Hoa Liên.

Bây giờ thì cơn mưa biển bất ngờ phả

xuống ngoài kia khách sạn. Hôm qua là Séoul. Hôm nay là Pusan. Biển ngoài đang sóng lớn. Mưa rộn ràng đổ hàng loạt xuống mái hiên cao sáng chói đèn màu. Trong hai mắt nhắm, Thịnh tưởng thấy những vòng tròn sáng láng màu vàng và màu cam của đèn vọng lên sau rèm mưa, cùng với bóng những người chạy qua sân, kiếm tìm hay lẫn trốn những thú vui bất gặp tình cờ nào đó.

Sau lưng Thịnh, bây giờ, căn phòng nhỏ xinh đẹp trang hoàng sắp đặt theo kiểu Đại Hàn. Với sàn nhà gỗ láng bóng có thể soi thấy dáng mình cúi xuống, với những tấm nệm dày sặc sỡ mát mịn, với những tủ và bàn thấp kê sát tường chạm trổ tinh vi, những bình hoa cúc tím dịu dàng. Và dưới kia, chỗ những khung cửa lập lòe ánh sáng kia là hộp đêm riêng của khách sạn. Buổi tối, Thịnh đã xuống đó một giờ, ngồi nhìn những người khác nhảy. Không thể

vui chơi khi không còn cảm thấy gì hết. Người đàn bà to béo hỏi sao anh lúc nào cũng có vẻ buồn rầu. Thịnh đáp không ai hiểu, vì cô không gầy hơn, và không mặc áo vàng. Người đàn bà trở mắt nhìn Thịnh rồi phá lên cười. Cuối cùng cô ả nhảy với một người nào đó, liên miên hết bản này đến bản khác. Ở mỗi người đàn bà Thịnh không thích thường có một điểm nào xấu. Mà người đàn bà to béo thì đủ thứ. Mùi tóc nhuộm hăng hắc. Khoảng da sần sùi trên cánh tay trần. Khoảng ống chân tiếp với đôi giày cao gót thẳng và ự xuống như cái cột lún. Còn khuôn mặt cô ta thì, ngoài hai con mắt đong đưa với một thoáng cười long lanh trong ấy, toàn thể gợi lên một vẻ già nua buồn bã làm nản lòng người nhìn ngắm. Thịnh tự nghĩ cô ta xấu xí thực hay mình đang không thiết tha tới một thứ gì ngoài bóng dáng đã khuất xa và trở về rồi rạc trong trí nhớ mình.

– Anh làm gì hôm qua, người đàn bà áo vàng đã hỏi buổi sáng nào.

– Tôi đọc sách.

– Không xuống phố, không đi chơi ?

– Không, chỉ ở trong phòng, đọc sách.

Và...

– Gì nữa.

– Mơ mộng đến em,

– Tôi không tin.

Thịnh mỉm cười bàng hoàng nhớ lại âm thanh của câu nói, tình cờ, dịu dàng, và chìm đắm trong một nỗi vui mừng lung quá lớn, I don't believe. Với nửa vòng tóc đỏ nghiêng ngúng nguẩy và hai con mắt nồng nàn nhìn lên.

– Tại sao không tin.

– Lẽ nào.

– Hãy tin.

– Không bao giờ.

– Này em, em phải tin lời của gió, vì gió đi qua, nhưng còn lại, mãi mãi giữa trời này.

– Phải rồi, phải tin, và hãy mãi hoài là gió của nhau thôi.

Phải rồi gió. Gió đã thổi qua những rừng hoa hồng vàng. Gió đã vút tới những miền san hô nông thẳm. Gió đi về những vực thẳm non cao của cuộc tình vô vọng. Và gió, hơi gió, hơi gió của một ngày rực rỡ cỏ xanh. Ca khúc nào bỗng bỗng lành lênh trong trí nhớ Thịnh, làm ngây ngất và mờ đắm tâm hồn, bàng hoàng xót xa. Giữa họ là trùng dương và lục địa, và ngoài biển động, bây giờ những viên ngọc xanh đã chìm xuống im lìm, không dấu tích.

Tiếng chuông gọi cửa.

– Thưa ông, ông có gọi một người đấm bóp không.

– Không.

Nhớ ra điều gì, Thịnh cười :

– Có, nhưng hôm qua kia, trên Séoul kia mà. Chắc họ nhầm. Có cô gái đến bảo là một người Việt Nam gọi.

– Chắc là người Việt Nam nào khác không phải tôi.

Lúc này hình như có những tiếng ồn lao xao ngoài cửa khách sạn. Một đám con trai và con gái vừa từ các tỉnh xa tới, xô xuống xe. Họ đang mải mê săn đuổi cái gì đó. Hay đang vui một trò chơi nào kỳ lạ trên chuyến xe đầy người. Thịnh chỉ biết là có cái gì xảy ra ngoài cổng, trước trận mưa, bây giờ thì im lìm tản mát hết. Thịnh đột nhiên hỏi người bồi:

– Trước cơn mưa chuyện gì xảy ra ngoài cửa.

– Dạ, hình như một cô gái mù đi tìm người nào đó.

– Sao đám đông lại cười. – Cô ả nghe trong đám đông có một người Việt Nam, nên lần mò lại tìm, làm thế nào lại ngã xuống giỏ hoa nát ngấu.

Thịnh lẩm nhẩm, có lý nào lại cô ta, không chừng cô ta đi theo xuống Pusan, cô ta nói có người chị ở đây.

Nhưng rồi Thịnh không thể nghĩ gì thêm về cô gái mù.

Cơn mưa vẫn trút xuống triền miên, như ý nghĩ Thịnh, trong im, đã nói và nghe lại những câu chuyện đã tắt chìm bên kia bờ lục địa.

Trời hình như sáng lên ở thế giới ngoài khi Ying thức dậy và ngủi thấy mùi gió biển mát rượi. Bọn người trong xe nhốn nháo nói chuyện về những cuộc vui buổi tối nay. Họ nói đến có phóng viên. Và bàn tán đến những chuyện không mấy tốt đẹp về cô ta những ngày vừa rồi. Nào là nàng tới từ chiều và ở lại trên tầng thứ hai mươi mốt, trong hàng ăn đã đóng cửa, với những người đàn ông ngoại quốc, uống và hút thuốc như điên, cười nói âm ỉ. Nào là nàng đã tới dạ hội đêm qua với chiếc váy ngắn quá mỏng. Nào là nàng chào hỏi thật suồng sã những người vừa mới quen. Nào là suốt cả tuần nay tối nào nàng cũng mời cả bọn bạn trai về nhà, ăn uống nhả nhốt và làm huyên náo cả một khu phố. Những điều đó thì Ying biết rõ hơn ai hết, dù không thấy gì, vì cô phóng viên ở phía trước nhà nàng, chỉ cách có một bức vách mỏng. Thỉnh

thoảng cô ta lại ló đầu qua khung cửa, nhờ Ying một vài việc vặt, khoảng hai ba giờ sáng. Cũng như có khi, bất thần, tìm cách đuổi Ying đi chỗ khác, và lý do thì Ying không bao giờ can đảm nghĩ cho tận cùng. Chỉ biết là Ying không vâng lời, cô ta có nhiều cách để không cho Ying bám sống đằng chái nhà sau của cô ta nữa. Đôi khi Ying vẫn nghĩ, nếu vì một phép lạ nào, hai mắt Ying không mù lòa nữa, chắc chắn là cô ta không bao giờ dám để Ying ở gần, dù là đằng sau. Không một người nào có thể chịu đựng một nhân chứng, dù yên lặng và hiền lành chừng nào, trong một đời sống náo loạn và bê tha như thế. Nghe những tiếng cười và câu nói của cô ta vọng lại thì cũng đủ đoán hiểu. Nhưng nhiều năm rồi quen đi, Ying nhận ra là mình nghiện ngập những âm thanh quen thuộc kia, đến không thể sống thiếu nó. Những âm thanh, đánh thức và kêu gọi người con

gái tìm tới những miền xa lạ từ cõi mù lòa
câm lặng một mình. Trong yên lặng chịu
đựng, Ying tưởng tượng được tất cả những
gì đang xảy ra bên kia bức vách mỏng cho
đến một lúc nàng tưởng chừng mình cũng
tham dự phần nào đời sống của cô phóng
viên, và mình chính là một phần của nàng.
Nhưng sự thật nàng không có gì hết. Ngày
nào cũng chừng ấy thôi. Hai bàn tay chai
lì và lạnh lẽo với công việc quen thuộc lặp
lại. Những cánh cửa phòng mở ra khép lại.
Những cánh tay những ống chân. Những
câu hỏi và trả lời ngắn ngủi với khách,
thường thường là lặp lại, vớ vẩn không ng-
hĩa lý. Sự bình thường và quen thuộc kia
mỗi lúc như nung nấu trong lòng nàng một
nỗi ao ước khó hiểu và lu mờ. Nàng mong.
Không thể hiểu là mong gì, nhưng rộn ràng
trái tim và bước chân mỗi một lần đi tới
công việc. ngoài kia nói chuyện trả lời với
nhau, cười đùa và ca hát với nhau, dễ dàng,

suông sẻ, như họ thở khí trời đầy ngập xung quanh. Còn Ying thì như bị dày dọa trong một thế giới nín thính, tối mịt. Như một thứ súc vật nào đó. Một đồ vật nào và sự có mặt của Ying cũng vô nghĩa đến nỗi người gần gũi không chút dè dặt e ngại. Nàng biết điều đó. Bằng những buổi đêm dài nghe cô phóng viên trò chuyện nhảm nhí, cười cợt với một người nào phòng ngoài. Bằng những cử chỉ của họ mà Ying có thể phác họa ra được nhờ những tiếng động cồn con nhất. Đôi khi Ying đỏ mặt xấu hổ tự hỏi vì sao mình dò xét và nghe ngóng. Những hình ảnh đó, trong trí tưởng, như hòa lẫn quay cuồng với hình ảnh ngày xưa kia đã trông thấy ngoài cửa rừng, thời lớn lên, giữa người anh nuôi và người chị. Nó nhen nhúm, như ngọn lửa, và cũng cháy bùng lên như ngọn lửa, nhưng bây giờ đen tối, mịt mù trong hai mắt không còn thấy đường.

Bây giờ thì ngọn lửa đang cháy, sáng hồng, và Ying nghe trong gió tất cả hương thơm menh mang của đồng ruộng và trời xanh những ngày tuổi nhỏ đi qua miền này, khoảng đường thênh thang kia giữa hai bên biển lớn chạy dài đến vùng sạn khách sạn đẳng kia. Hình như mọi điều không hề thay đổi, và cả trong lòng Ying nữa, những oán hờn về người chị cũng đã nguôi ngoai. Sáng mai em sẽ về thăm chị, và anh ấy. Khuôn mặt người anh nuôi ngày cũ, bây giờ Xing cũng không còn hình dung được gì ngoài một nụ cười hiền lành, và hai con mắt thật sáng. Mình có yêu anh ấy không. Ying nghĩ. Mãi đến khi bà biểu lộ những hờn ghen thái quá, Ying mới nhận ra thứ tình cảm ngậm ngùi trong lòng từ bé thơ đến khôn lớn về người anh nuôi. Và khi nàng nhận ra đúng và đủ, khuôn mặt dịu dàng và trầm ẩn của một thứ tình ngọt ngào dung dưỡng đời mình thì ngọn lửa đã cuốn

trôi đi tất cả ảo tưởng tuyệt và của một thời con gái. Nhưng mà từ đó, nàng đã có một thế giới u uất riêng không ai chiếm cứ và cướp đoạt được. Nàng yêu thầm kín một người không hình dung. Bây giờ thì ngọn lửa đã sáng hồng, và nàng đi tới chỗ tình yêu chờ đợi, Ying nghĩ, bồi hồi.

Ying sẽ đem quà tặng nào đó về cho cô phóng viên đã dẫn dò những người bạn cho nàng đi nhờ một quãng đường dài đến thế, dài như đi ngược lại cả nửa đời người. Nhưng không phải chỉ thế. Không có những bạn bè đàn đúm của cô phóng viên sáng hôm nay trước chuyến đi thì nàng không thể nào biết tin chàng và đuổi theo. Họ nói những người ở khách sạn, đến sáng nay sẽ theo một phái đoàn đặc biệt gì đó đi Pusan Đến Pusan họ sẽ ở lại Kukdong một đêm, trước khi đi Taegu và Kyongju ngoạn cảnh. Nàng nói với cô phóng viên, cho tôi

đi cùng những người bạn cô, chị tôi làm việc ở khách sạn gần vùng đó.

Và rồi cơn mưa đã bắt đầu trút xuống khi nàng tới nơi.

* * *

Người bồi phòng dẫn nàng lên hết cầu thang, rẽ về phía trái. Hắn nói, đó trong phòng cuối cùng đằng kia kia, có cứ đi tới hết bức tường, người Việt Nam trong ấy, chính tôi xách va li ông ta lên. Nàng bỗng ngẩn ngơ trong ý nghĩ thoáng đến không thể nào nói ra, có thể nào từ chiều tới giờ, ông ấy đổi sang phòng khác không. Người bồi nói không trách nhiệm, thỉnh thoảng dưới phòng quản lý cũng có thể xếp lộn phòng cho khách và khách phải đổi phòng sau khi tới...

Nhưng rồi những ý nghĩ đó mịt mờ xa đi. Trong trí Ying chỉ còn vọng lên một ý nghĩ tha thiết cuối cùng, tôi muốn nghe lại giọng nói ông, muốn thấy lại ông lần nữa, lần cuối cùng. Hôm qua tôi đã tìm ra, nhưng đã để cho mọi điều vượt trôi đi mà không cảm nhận điều gì hết. Bây giờ tôi tìm kiếm và bắt đầu lại phút hôm qua. Tôi sẽ làm lại công việc hôm qua, như đã làm, nhưng không phải như cho một người khách thưởng tình... Ying mỉm cười. Ông là của tôi, riêng tôi, không ông hay một người nào hay biết điều đó, và chính vì thế tôi muốn tới để xác nhận với riêng tôi, thật âm thầm, lần nữa, điều mong manh và kỳ dị đó. Rồi ông sẽ đi, sẽ biến mất, và tôi lập lại muôn đời khoảng tối tăm của tôi, nhưng mà đời sống tôi sẽ khác đi. Đó là điều cứu rỗi. Chắc chắn. Dù rằng không bao giờ, từ ngày mai, sau Giáng sinh, sau sự sống lại và chết đi cùng lúc, tôi sẽ không bao giờ còn

nhìn thấy ông lần nữa, không bao giờ.

Hình như đã khuya, tiếng nhạc vọng từ dưới kia nhắc nhở cõi vui của người đời cách biệt. Ying đẩy cánh cửa không khóa thật nhẹ. Đây là căn phòng cuối cùng. Và ông ta trong ấy. Ying mỉm cười đứng im trong cánh cửa một lúc rồi chậm rãi, thông thả đi nhẹ như bóng ma về phía nệm. Nàng quì gối xuống, chờ đợi. Ông ngủ, hay sao im lặng thế, nàng hỏi trong im. Rồi thì bàn tay nàng ngập ngừng đặt lên trên nệm. Có cái gì đang khác đi đột ngột trước mắt và trong ý nghĩ Ying. Nàng rút tay lại, muốn đứng lên, chạy ừa ra khỏi phòng, kêu to một người nào đó. Nhưng không còn kịp nữa. Một giọng nói khàn đục và âm ỉ quất vào mặt mũi Ying, cùng lúc với cánh tay nào to lớn rà lại sau vai nàng. Trời ơi, không phải, không là ông. Ying lại kêu lên trong im. Và cả người nàng như nghiêng dần xuống một bờ vực thẳm. Rồi thì như cả một rừng lửa

đen nặng nề trùm phủ lên khắp không gian trước mặt, Ying chi còn đủ hơi sức để kêu lên lần cuối cùng trong im, tôi là người mù mà, tôi là người mù lòa... Ngọn lửa đèn tắt kín bốn bề, xô ngã Ying xuống, mùi rượu cay nồng nặc lẫn trong tiếng cười oang oang của người đàn ông to béo. Anh ơi, chị ơi, ông ơi, ông khách hôm qua ơi. Nàng kêu không thành tiếng và nghiêng chặt dần hai hàng răng lên lưỡi.

NGUYỄN THỊ HOÀNG

(Trích Tập san văn chương tư tưởng nghệ thuật VĂN năm thứ 7 số 168 ra ngày 15/12/1970, trang 7-27)

